

Arrest

nr. 94 185 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 17 augustus 2012.

1.2. Op 6 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“U werd gehoord op 4 september 2012 van 9u45 tot 10u51 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Rom machtig is. Uw advocaat, Meester Moskofidis, was vanaf 10u02 tot het einde van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, van Roma-origine te zijn en geboren te zijn in Vucitern (Kosovo). Toen u vijf jaar was, zou u met uw ouders omwille van de oorlog zijn gevlucht naar Servië, waar u op diverse plaatsen verbleef. Uiteindelijk vonden jullie een vaste woonplaats in Nis. U verklaart dat u in Servië herhaaldelijk problemen had op school, waar u zowel door Servische Roma als door Serviërs zou zijn gepest. Deze pesterijen zouden zelfs zo uit de hand zijn gelopen dat ze uw arm tot twee keer toe zouden hebben gebroken. Uw ouders zouden in Servië bovendien geen werk hebben gehad en uw vader zou er weinig naar buiten zijn gekomen uit angst voor andere Roma's.

Uiteindelijk besliste uw familie twee jaar geleden om Servië te verlaten en te vluchten naar België. Jullie verlieten Servië op 28 augustus 2010 en uw ouders vroegen samen met uw meerderjarige zus Nerdivana op 31 augustus 2010 asiel aan. Op basis van dezelfde elementen vroeg u op 17 augustus 2012 asiel aan in ons land.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de Kosovaarse identiteitskaart van uw moeder neer en het Servisch paspoort van uw vader. Verder legt uw advocaat een artikel neer van Amnesty International met betrekking tot gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo, dd. 12 mei 2011.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van werd... vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Er dient te worden opgemerkt dat de elementen waarom u asiel aanvraagt, reeds werden besproken in de asielaanvragen van uw ouders, A. B. (...) (ov. 6.678.351) en Z. B. (...) (ov.6.678.351), en van uw zus B. N. (...) (ov.6.678.373). In hun dossiers werden reeds weigeringsbeslissingen door het CGVS genomen op 25 oktober 2011, dewelke bevestigd werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op 3 januari 2012.

De persoonlijke problemen die u aanhaalt hebben te maken met het feit dat u in Servië herhaaldelijk erg werd gepest op school, waardoor u niet op regelmatige basis naar school kon gaan (gehoorverslag CGVS p.5). Bovendien stelt u ook dat de financiële situatie van uw ouders in Servië niet goed was omdat uw vader geen werk had (gehoorverslag CGVS p.6).

In dit verband dient gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de huidige Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De huidige Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de

Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U verkaart bovendien dat uw ouders wel naar de politie zouden zijn geweest, dat deze wel zeiden dat ze jullie wilden helpen, maar dit in de praktijk nooit zouden hebben gedaan (gehoorverslag CGVS p.6).

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - onder meer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2012 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft eventuele problemen ten aanzien van Kosovo, dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaart Kosovaars staatsburger te zijn. U verklaart dat u er sinds uw vijf jaar niet meer zou hebben gewoond en dat u er niet kan naar terugkeren omdat de 'Albanezen jullie niet willen en omdat je bij de Albanezen niet kan wonen' (gehoorverslag CGVS p.7). Ter ondersteuning van de beweerde onmogelijkheid om terug in Kosovo te gaan wonen legt u eveneens een artikel neer dat op 12 mei 2011 werd gepubliceerd door de Vlaamse afdeling van Amnesty International. In dit artikel wordt gesteld dat Roma die terugkeren naar Kosovo een risico lopen op systematische discriminaties die cumulatief kunnen oplopen tot vervolging of ernstige schade. De reden hiervan zou zijn dat de herintegratiestrategie van de Kosovaarse autoriteiten nog maar deels zou zijn verwezenlijkt. Hierdoor zouden terugkerende Roma onvoldoende garanties hebben op toegang tot bepaalde basisrechten.

In dit verband dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die aantoonde dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Hoewel RAE op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden blijkt uit de informatie dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de RAE en niet op discriminatie of

vervolging. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige anti-discriminatiewetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter staving neerlegt, vermogen niet bovenstaande beslissing in positieve zin te wijzigen. Zij hebben immers enkel betrekking op de identiteit van uw ouders, die niet wordt betwist.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om “verzoeker in hoofdorde te erkennen als vluchteling”, om in “ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen aan verzoeker” en om in “de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS.”

2.2. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.3. Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissing te hervormen of terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 en artikel 3 Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag.

Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Kosovo, als veilig wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

%

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechts voorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 195, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het CGVS bepaalt : “Bij KB van ... werd ... vastgesteld als veilig land van herkomst.”

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept.

Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of lai'd van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Daarnaast dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde ‘veilige landen van herkomst’ betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op opvang, niet zo is.

In casu dient eerstens de vraag gesteld te worden aangaande de veiligheidssituatie in Kosovo, daar verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft.

Dat uit de informatie van het CGVS zelf blijkt als volgt:

“2. Algemene veiligheidssituatie in Kosovo

De veiligheidssituatie in Kosovo is sinds de onlusten in maart 2004 in ruime mate gekalmeerd en is overwegend stabiel, in Noord Kosovo (...) echter nog steeds fragiel.

In het gebied ten noorden van de rivier Ibar heeft de Servische minderheid lokale politieke ‘parallele structuren gecreëerd, die verantwoording afleggen aan de Servische overheid. Dit geldt vooral op het gebied van rechtspraak, onderwijs en gezondheidszorg. Deze structuren weigeren nog steeds samen te werken met de regering in Pristina. Hierdoor kunnen de Kosovaarse autoriteiten niet in heel Kosovo effectief hun gezag uitvoeren de bewegingsruimte van de internationale veiligheidsdiensten (EULEX en KFOR) is er eveneens beperkt. Sinds juli 2011 is het in Noord-Kosovo herhaaldelijk tot zware onlusten gekomen tussen de Servische minderheid enerzijds en de nationale Kosovaarse autoriteiten, EULEX en KFOR anderzijds. Hierbij vielen aan beide zijden doden en tientallen gewonden. De situatie is nog steeds niet gekalmeerd ondanks het feit dat Servië met Kosovo is overeengekomen gemeenschappelijke grenscontroles in te stellen en de geblokkeerde grensposten vrij te maken. De spanningen in het noorden hebben een negatief effectief op de bewegingsvrijheid van de minderheden in Noord-Kosovo.” (eigen onderlijning)*

Dat verzoeker zelf inderdaad afkomstig is van Noord-Kosovo.

Dat uit bovenstaande informatie, afkomstig van het CGVS zelf, al duidelijk blijkt dat Kosovo géén “veilig” land is...

Dat, uit de informatie afkomstig van verzoeker, dewelke door verzoeker inderdaad werd afgegeven aan het CGVS, tijdens zijn interview, blijkt dat Amnesty International ernstig bezorgd is over de gedwongen uitwijzingen van Roma en andere minderheidsgroepen naar Kosovo waar ze terecht komen in een klimaat van geweld en discriminatie.

Dat het CGVS, in de bestreden beslissing aangaande Kosovo stelt:

“In dit verband dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat- generaal die aantoonde dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio- economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.”

Dat is alvast niet waar, zoals blijkt uit bovengenoemde informatie, afkomstig van het CGVS zelf, waaruit zelfs blijkt dat er zelfs doden zijn gevallen, en dat deze situatie van onveiligheid een negatief effect heeft op cfe situatie van minderheden.

Dat RAE zeker niet alleen te maken hebben met een moeilijke socio-economische situatie, zoals totaal verkeerd gesteld door het CGVS, maar dat hun veiligheidssituatie zelf problematisch is.

Daarnaast, en bijkomstig, dient de vraag gesteld te worden naar de veiligheidssituatie in Servië, daar verzoeker, op vijfjarige leeftijd, samen met zijn ouders, omwille van de oorlog in Kosovo, gevlucht is naar Servië.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 78.442 van 29 maart 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kende de vluchtelingenstatus toe omdat er in dit geval geen effectieve bescherming mogelijk was, gezien de ondergane agressies, het feit Rom te zijn en de context van de praktische bezwaren op het vlak van toegang tot bescherming in Servië.

Deze beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, artikel 1 en 3 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de (formele én materiële) motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen).”

3.2. In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Voormelde bepalingen hebben immers geen directe werking in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.815; RvS 27 juni 2010, nr. 5928 (c); RvS 17 augustus 2012, nr. 8989 (c)). Verder houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1A van de Conventie van Genève, geweigerd wordt, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep “in volle rechtsmacht” openstaat, doch strekt zij ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Betreffende onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”.

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Servië, kan het volgende gelezen worden: *“Voor wat betreft Servië, besluit de Commissaris-generaal als volgt: Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Servië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Servië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”*

Voor wat betreft Kosovo kan het volgende gelezen worden: *“Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : “Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige

wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.5. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij bedenkingen heeft bij de recente wetwijziging die een bijzondere bepaling voorziet voor asielzoekers die onderdanen zijn van veilige landen van herkomst, maar te dezen komt het de Raad niet toe aan wetskritiek te doen, noch om een wetsbepaling te toetsen aan artikel 3 van de Conventie van Genève.

3.6. Waar verzoeker een uitgebreid betoog houdt over visumvrije landen die geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen, dient de Raad op de merken dat hij de relevantie van dit betoog niet inziet, aangezien onderdanen van Kosovo visumplichtig zijn. Alleszins blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat verzoeker afkomstig is van een veilig land. Hij is immers pas na een individueel onderzoek van de door verzoeker aangevoerde elementen tot de conclusie gekomen dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

3.7. Waar verzoeker betoogt dat hij tegen de bestreden beslissing enkel een schorsings- en annulatieberoep kan indienen en dat dit hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

3.8. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker een behandeling van zijn grief inzake artikel 3 EVRM door de Raad met “volle rechtsmacht” eist, toont verzoeker niet aan dat artikel 13 van het EVRM dit in casu zou vereisen. In dit verband kan nog nuttig verwezen worden naar de voorbereidende werken inzake de invoeging van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet die als volgt luiden:

“Tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord en streeft een

wettig doel na m.n. het optimaliseren van de middelen die aan de raad zijn toegekend, het vermijden van achterstand en het versnellen van de asielprocedure zoals voorzien in het regeerakkoord.

Deze wet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade. Vermits er aldus geen gevaar bestaat dat de terugleiding van betrokkene naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de Procedurerichtlijn en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het niet onredelijk onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid. Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld." (Parl. Doc. 53 1825/003)".

3.9. Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker op geen enkel concreet motief van de bestreden beslissing aangaande zijn asielrelaas ingaat.

3.10. Waar verzoeker, die blijkens de bestreden beslissing sedert zijn vijfde jaar in Servië verbleef, zich in zijn verzoekschrift vragen stelt aangaande de veiligheidssituatie in Kosovo en wijst op informatie van het Commissariaat-generaal zelf die betrekking heeft op de toestand in Noord-Kosovo, dient de Raad op te merken dat uit niets blijkt dat verzoeker, die verklaard heeft geboren te zijn in Vucitern, afkomstig is van Noord-Kosovo, laat staan dat hij op gedwongen wijze naar specifiek Noord-Kosovo zou verwijderd worden. Met informatie die specifiek de toestand in Noord-Kosovo betreft kan verzoeker dan ook niet de uitgebreide beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de situatie van Roma in Kosovo onderuit halen waarvan de conclusie is: *"Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd", (...). Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet"*, aangezien verzoeker de relevantie ervan voor zijn geval niet aantoont. Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat een politieke instabiele situatie in Noord-Kosovo die spanningen met zich meebrengt die *"een negatief effect hebben op de bewegingsvrijheid van de minderheden in Noord-Kosovo"* er niet ipso facto aanleiding toe geeft dat een terugkeer aldaar een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

3.11. Met de verwijzing in zijn verzoekschrift naar persuittreksels van Amnesty International van september 2010 met als titel *"Stop gedwongen terugkeer naar Kosovo"*, *"stuur Roma nu niet terug naar Kosovo"*, *"Roma niet langer naar Kosovo sturen"*, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en uit niets blijkt dat verzoeker op gedwongen wijze naar Kosovo zou worden gerepatriëerd, laat staan Noord-Kosovo. Verder toont verzoeker niet aan dat eventuele problemen voor de Kosovaarse autoriteiten om op gedwongen wijze teruggekeerde Roma te herintegreren ipso facto inhoudt dat er sprake is van een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM.

3.12. Daargelaten de vraag of verzoeker, die voorhoudt de Kosovaarse nationaliteit te hebben en in zijn verzoekschrift op de gevaren van een terugkeer naar Kosovo wijst, belang heeft bij zijn bondige opwerping in fine van zijn verzoekschrift dat *"de vraag (dient) gesteld te worden naar de veiligheidssituatie in Servië"*, gaat hij voorbij aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing aangaande de actuele situatie van Roma in Servië. Verzoeker kan ten slotte niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Servië, zonder in concreto aan te tonen dat het betrekking heeft op een situatie die gelijkaardig is aan de zijne. Dat het niet gelijkaardig is blijkt alleszins uit het feit dat de bestreden beslissing in de aangehaalde zaak geen beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst betreft.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA